

Եկեք ինձի, քոյոր յոգևած ու քեռևաւորուածներ...

Մարտէս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

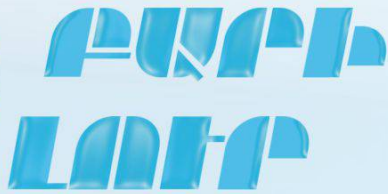
Հոյիս, 2019թ.

ՁԴ (113)

Հայր Երեւեմով 2009թ. Երիւնիւյ

ԱՍՏՎԱԾԱԾՆՉԻ
ՀԻՆԳ ՊԱՏՈՒՀԱՆՆԵՐԸ

ԱՍՏԾՈՒ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆ ՈՒ
ՄԱՐԴԿԱՆՅ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հուլիս, 2019թ. N7(113)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Աստվածաշնչի հինգ պատուհանները.....	1
Հրայր Ամիրբեկյան Աստծու վկայությունն ու մարդկանց վկայությունը.....	4
Լեռան երկու կողմը.....	10
Լարիսա քույրիկի վկայությունը.....	12
Մանյա քույրիկի վկայությունը.....	14
Ո՞ւմ ենք մենք նայում.....	16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՍՏՎԱԾԱՇՆՁԻ ՀԻՆՔ ՊԱՏՈՒՀԱՆՆԵՐԸ

**Մեղքողի պատուհանը
քննադատությունն է
(Բ Թագ. 6:16)**

Մեղքողը թագավորի աղջիկ էր։ Նրա հայրը՝ Սավուրը, քառասուն տարի թագավորեց և հոգ չտարավ այն մասին, որ Աստծու տապանակը ու Աստծու ներկայությունը վերադարձվեն Իսրայել։ Նա հետապնդում էր օծված Դավիթին, Տիրոջը չէր փնտրում։

Երբ Դավիթը թագավոր դարձավ, հաղթեց բոլոր թշնամիներին ու մեծ փառքի արժանացավ, նա հասկացավ, որ Տիրոջ տապանակն իր տեղում պետք է լինի։ Երբ տապանակը բերում էին, նա ուրախությունից ցատկոտում էր։ Իսկ Մեղքողը, լուսամուտից նայելով, ստորացրեց նրան ու ասաց. «Իսրայելի թագավորը այսօր ի՜նչ փառավոր էր, իր ծառաներու, աղախի՜ններու առջև ինքզինք մերկացրեց, ինչպես սրիկաներէն մեկը ինքզինքը կմերկացնէ»։

Մեղքողի պատուհանը խորհրդապատկերում է քննադատությունը։ Այսօր շատ մարդիկ, նույնիսկ քրիստոնյաներ, կանգնած են այդ պատուհանի մոտ։ Նրանք ուրիշների հաջողություններով չեն ուրախանում, այլ քննադատում ու ստորացնում են նրանց։ Այդ մարդկանց թվում է, թե ամեն ինչ այնպես չի արվում, ինչպես իրենք են ուզում։

Դավիթը հաղթեց այդ քննադատությանը, նա ասաց. «Ես ավելի կստորանամ և իմ աչքին էլ ավելի ոչինչ կդառնամ»։ Իսկ Մեղքողին Աստված պատժեց, և նա անպտուղ դարձավ։ Դա խոսում է այն մասին, որ ուրիշներին քննադատող մարդիկ անպտուղ են։ Քրիստոսն ասաց. «Ալ հիմա կացինը ծառերուն արմատին քով կը դրվի. ուստի ամեն ծառ, որ բարի պտուղ չի բերել, կը կտրվի ու կրակը կը զգվի» (Մատթ. 3:10)։

**Սիսարայի
պատուհանը
անօրինական
ձեռքբերումն է
(Դատավորաց
5:28-30)**

Պատկերացրեք, Սիսարայի

Թուրքա 2019թ., ՇՆ 7 (113)

մայրը պատուհանի մոտ նստած է, իսկ որդին գնացել է մարդկանց թալանելու: Նա այդպիսի որդի էր ծնել ու դաստիարակել, և դեռ մասնակցում էր նրա գործերին. պատուհանի մոտ նստած սպասում էր, թե որդին ի՞նչ է թալանելու ու բերելու:

Դա անօրինական ձեռքբերումի, թալանի և անազնիվ շահի վաստակ է: Այսօր շատ մարդիկ նստած են այդ պատուհանի մոտ, որպեսզի խաբեության վաստակեն: Սակայն անազնիվ վաստակը չի օրհնվում: Քրիստոնյայի անբիծ կյանքի հիմքը ազնվությունն է: Խորհե՛ք միայն այն վաստակի մասին, որն ազնիվ է. «Բայց ազնվաբար մարդը ազնիվ բաներ կը խորհի ու ազնիվ բաներու վրա հաստատ կը մնա» (Եսայի 32:8):

Հեզաբելի պատուհանը խորհրդապատկերում է անառակությունը
(Դ. Թագ. 9:30-33)

Ատվածաշնչում Հեզաբելը անբարո կնոջ, անառակի կերպար է: Նա

միշտ հայելու առջև նստած է, դեմքը հարդարում է, զարդարում գլուխն ու պատուհանից դուրս նայում, որպեսզի իրեն ցուցադրի: Այսօր Հեզաբելի ոգին վարակել է այս աշխարհը, ներթափանցել է և Քրիստոսի Եկեղեցի: Պողոս առաքյալն ասաց. «....խնամք մի տանիք մարմնին ցանկություններուն համար» (Հռոմ. 13:14): Երբ Աստված մաքրում է մարդու սիրտը, մաքրում է նաև նրա արտաքինը: Քրիստոնյայի արտաքինը ևս չպետք է աշխարհիկ մարդկանց արտաքինին նման լինի:

Անհրաժեշտ է հիշել, որ Հեզաբելի վերջը շատ տխուր եղավ: Նրա ճանապարհը մահվան է տանում:

Աստծու հետ հաղորդակցվելու պատուհան
(Դանիել 6:10)

Սողոմոնը տաճարն օրհնելիս աղոթեց Աստծուն. «Բու բոլոր ժողովուրդեդ՝ Իսրայելեն՝ որևէ մարդ աղոթք մը ու խնդրվածք մը ընե և յուրաքանչյուր մարդ իր սրտին ախտը ճանչնալով՝ ձեռքերը դեպի այս տանը երկնցնե,

այն ատեն Դուն երկնքեն, քու բնականությանդ տեղեն լսես ու ներես» (ԳԹագ. 8:38-39): Դանիելը ևս դա գիտեր: Նա իր սենյակի պատուհանները բացել էր դեպի Երուսաղեմ և օրը երեք անգամ ծնկաչոք փառաբանում էր Աստծուն: Նրա մոտ բերեցին թագավորի հրամանը, որն արգելում էր աղոթել, բայց Դանիելի համար Աստծու հետ հաղորդակցությունը ամենակարևորն էր: Նա շարունակեց աղոթել առաջվա պես: Մեղքողը, Սիսարան, Հեզաբելը թագավորական ծագում ունեին, բայց կորցրին իրենց արժանապատվությունը: Իսկ Հովսեփին, որ Աստծու անվան համար չարչարանքներ կրեց, Աստված գերությունից ու ստրկությունից բարձրացրեց մինչև թագավորի աստիճանի: Աստծուն ճշմարիտ ու բացահայտ ծառայելն իր հետ դժվարություններ է բերում՝ հետազայում հանգեցնելով երկնային փառքի:

Ազատագրության պատուհան (Ծննդոց 8:6)

Աստված Նոյին պատվիրել էր տապանի վերին մասում պատուհան շինել, որպեսզի նա չտեսնի սրբապիղծ մարդկանց կորուստը, այլ միշտ դեպի վերև՝ երկինք նայի ու Աստծու հետ հաղորդակցություն ունենա: Այդ լուսամուտից նա բաց թողեց ագռավին

և աղավնուն, իսկ հետո իմացավ, որ երկրի մակերևույթը չորացել է: Դա ազատագրության, տեղափոխության և հափշտակության պատուհան էր:

Եզրակացություն. Ո՞ր պատուհանի մոտ ես դու նստած: Որտե՞ղ և ինչի՞ վրա ես վատնում քո ժամանակը: Ինչո՞վ ես դու ամենից շատ զբաղվում: Մեղքողի հետ ստորացնում ու քննադատո՞ւմ ես ուրիշներին, Սիսարայի հետ անօրինական վաստա՞կ ես փնտրում, թե՞ Հեզաբելի հետ հայելու մոտ ավելի շատ ժամանակ ես անցկացնում, քան Աստվածաշնչի հետ: Իսկ գուցե Դանիելի պես Աստծու հետ հաղորդակցությո՞ւն ես փնտրում:

Աղոթենք Տիրոջը, Նրա առջև գանք այնպիսին, ինչպիսին մենք կանք: Ջղջանք, և Նա կփրկի ամեն մեկին, որ Իրեն կղիմի: Տերը կմաքրի Իր համար տիաճ բոլոր բաներից ու կպատրաստի սրբերի հետ հափշտակության:

Յուլիա 2019թ., ՕՆ 7 (113)

ԱՄՏԾՈՒ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆ ՈՒ ՄԱՐԴԿԱՆՑ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Սիրելիներ, մենք գիտենք, որ այժմ ապրում ենք շատ դժվար ժամանակներում: Հովհ. 16:1-2-ում ասվում է. *«իրենց ժողովարաններեն դուրս պիտի ձգեն ձեզ. ու ժամանակ ալ պիտի գայ, որ ամեն ով որ ձեզ սպաննէ, այնպես պիտի սեպէ թէ Աստուծոյ պաշտոն կը մատուցանէ»*: Պատկերացնո՞ւմ եք, ճշմարիտ քրիստոնյային սպանելը պետք է համարեն Աստծուն ծառայություն անել: Եվ այժմ սատանայի նպատակն է կեղծ և ճշմարիտ քրիստոնյաներին խառնել իրար այնպես, որ հասկանալի չլինի, թե ով է իրական քրիստոնյա և ով՝ կեղծ, ով է աստվածապաշտ և ով՝ կռապաշտ:

Սիրելի՛ ժողովուրդ, մոտ քառասուն տարի առաջ կոմունիստները Տիրոջը չէին ճանաչում, մերժում էին անգամ Աստծու գոյությունն ու ասում էին, որ Լենինն է ճիշտ: Իսկ հիմա ինչո՞վ է ամեն ինչ ավելի դժվարացել: Հակառակորդը փոխել է Քրիստոսի դեմ պատերազմի ռազմավարությունը: Հիսուսն ասաց, որ վերջին օրերին մարդիկ կգան Իր անունով: Այժմ մարդիկ ասում են, թե իրենք էլ են քրիստոնյա և խոսում են Քրիստոսի անունից, որով-

հետև, Քրիստոսին բացահայտ հակադրվելը «կփսորի» նրանց: Նրանք, ովքեր փորձել են դեմ գնալ Քրիստոսին, «փսորվել» են: Կատարվել է Աստծու Խոսքը, որում ասվում է. *«Ով որ այս քարի վրա իյնայ, պիտի կոտորտի և որո՞ւ վրա որ իյնայ, պիտի փսորէ գանիկա» Մատթ. 21:44*: Այդ պատճառով այժմ Քրիստոսի դեմ բացահայտ խոսելը կարծես այլևս արդիական չէ: Շատերն ասում են, որ իրենք քրիստոնյա են, բայց և Աստծու զավակին սպանելը համարում են ծառայություն անել Աստծուն: Ուրեմն, քրիստոնյա լինելու շփոթությունը կարող է հասնել շատ ծայրահեղ աստիճանի: Նրանք ընկնում է գետնին, թավալվում, ծիծաղում, անհասկանալի շարժումներ անում, նրանց նայողները ասում են, որ խենթ են, իսկ իրենք ասում են, որ «Սուրբ Հոգու ներգործության տակ են», և դա «սուրբ ծիծաղ» է:

Այո՛, դա այդպես էլ պետք է լիներ: Չէ՞ որ ասվում է, որ խաչի քարոզությունը կորսվածների համար հիմարություն է, իսկ փրկվածների համար Աստծու գործությունն է (Ա Կորնթ. 1:18): Այսինքն՝ եթե աշխարհի կյան-

քից տարբեր կյանքի մասին է խոսվում, համարվում է հիմարություն: Սուրբ Հոգին եկել է, որ աշխարհը հանդիմանի մեղքի համար, արդարության համար ու դատաստանի համար (Հովհ. 16:8): Կեղծ քրիստոնյաները խեղաթյուրում ու աղավաղում են խոսքն այնպես, որ հատակին ընկնելը, ճիչեր հանելը համարում են Սուրբ Հոգուց: Այդ մարդիկ կատարյալ խավարի մեջ են, և գետնին թավալվելը, տարբեր կենդանիների նման ձայն հանելը, անշնորհք ծիծաղելը համարում են ապացույց, Սուրբ Հոգու ներգործության արդյունք: Այս ամենը արվում է, որպեսզի մարդկանց առջև փակվի ճշմարիտ ապաշխարության դուռը:

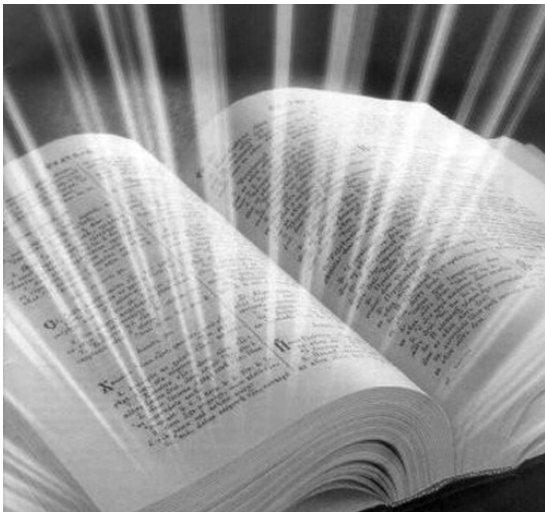
Հիմա ինչպե՞ս քրիստոնյային տարբերենք կռապաշտից. սա բավական լուրջ և դժվար հարց է: Եթե մենք ուզում ենք ճիշտ կողմնորոշվել, ինչպես Հիսուսն էր ասում՝ պետք է կարողանանք թափանցել մարդու ներքին աշխարհը և տեսնել պնակի ներսը. արդյոք այն մաքու՞ր է, թե՞ կեղտոտ: Չէ՞ որ Հիսուսն ասում էր՝ պնակի ներսը մաքրեք, քանի որ արտաքինը շատ շփոթեցնող է: Եվ հակառակորդի ամբողջ նպատակը, ռազմավարությունն այն է, որ սև ու սպիտակն ամբողջությամբ խառնվեն իրար, ոչ մի կերպ չհասկանաս, թե ում հետ գործ ունես կամ ինչ է նշանակում լինել քրիստոնյա: Մենք պետք է Աստծու տված

շնորհքով կարողանանք թափանցել մարդու ներսը, տեսնել պնակի ներսը՝ արդյոք այն մաքու՞ր է, թե՞ կեղտոտ:

Սիրելիներ՛ք, մենք ասում ենք, որ պետք է հավատանք Աստծու վկայությանը և ընդունենք այն: Իսկ ի՞նչ է նշանակում հավատալ Աստծու վկայությանը և ի՞նչ է նշանակում հավատալ մարդկանց վկայությանը: Ա **Հովհ. 5:9-12, Հռ. 6:23** խոսքերը մեզ հստակ ասում են, որ հավիտենական կյանքը Աստծու նվերն է՝ Հիսուս Քրիստոսով տրված մարդուն: Թվում է, թե այդտեղ ինչ-որ մեծ գիտություն չկա, ամեն ինչ շատ պարզ է՝ կյանքը Քրիստոսն է: Բայց հենց այստեղ է, որ մենք պետք է լուսավորվենք Աստծու Խոսքով և խորանանք այդ հարցի մեջ: Ա Հովհ. 5:9-12-ում կարդում ենք. *«Եթե մարդոց վկայութիւնը կընդունինք, Աստուծոյ վկայութիւնը աւելի մեծ է, քան զի ասիկա է Աստուծոյ վկայութիւնը, որ Իր Որդւոյն համար վկայեց: Ան որ Աստուծոյ Որդւոյն կը հաւատայ՝ վկայութիւնը իր մէջ ունի. Ան որ Աստուծոյ չհաւատար՝ ստախօս կ'ընէ զանիկա, քան զի չհաւատար այն վկայութեանը՝ զոր Աստուած Իր Որդւոյն համար վկայեց: Եվ վկայութիւնը այս է, որ Աստուած մեզի յաիտենական կեանք տուալ, ու այս կեանքը Անոր Որդւոյն մէջ է: Ան որ Որդին ընդունած է՝ կեանք ունի, և ան որ Որդին ընդունած չէ՝ կեանք չունի»*: Ով որ այս վկայությանը չի հավատում՝ ստախոս է համարում

Թարգմանություն 2019թ., © N 7 (118)

Աստծուն: Հարց է առաջանում՝ ո՞ր վկայությամբ:

Այն վկայությամբ, որ հավիտենական կյանքը մեզ տվել է Աստված՝ Իր Որդու միջոցով: Սա շատ պարզ նախադասություն է, և ով որ այս նախադասությանը չի հավատում, հայտարարում է (Աստված թող ների), որ Աստված «ստախտ» է: Այժմ հարց, իսկ ո՞վ է հավատում և ո՞վ չի հավատում այդ վկայությանը: Այժմ, եթե մենք դուրս գանք փողոց և զրուցենք որևէ մեկի հետ ու հարցնենք նրա կյանքի ու դժվարությունների մասին, և նա սկսի կիսվել մեզ հետ, ի՞նչ կասի նա: Նա մեզ հետ կխոսի ինչ-որ հիվանդության, պրոբլեմի մասին, կրողոքի աշխատանք չլինելուց, ապրուստի պակասից, կրողոքի պատերազմներից, երկրի վիճակից ու նմանատիպ բազում խնդիրներից: Եվ այստեղից մենք հասկանում ենք, որ ցանկացած մարդու ներսում կա մեկ վկայություն, որը հետևյալն է. եթե այդ բոլոր հարցերն ու պրոբլեմները նրա կյանքում լուծվեն, ապա ինքը հանգիստ ու երջանիկ

կլինի: Բայց եթե հասկանա, որ նույնիսկ իր բոլոր խնդիրները լուծվելու դեպքում, միևնույնն է, ինքը նորից շատ մեծ խնդիրներ կունենա, ապա այդ դեպքում նա իր ամբողջ ուշքն ու միտքը չի կենտրոնացնի դրանց մասին մտածելու վրա: Բայց ինչո՞ւ է ցանկացած մարդու հոգեբանության մեջ նստած, որ իր ամբողջ մտածողությունը պետք է ուղղված լինի առօրյա պրոբլեմները լուծելու վրա: Չէ՞ որ մենք այդ երևույթը տեսնում ենք ցանկացած մարդու հետ շփվելիս, և այդտեղ պարզ երևում է մարդկանց վկայությունը, որին մարդիկ հավատում են: Եվ դա հետևյալն է, որ եթե մեր մարդկային բոլոր պրոբլեմները լուծվեն, ապա մենք կլինենք հանգիստ ու երջանիկ:

Մարդկանց վկայությունն ասում է, որ կյանքը, երջանկությունը մարդկային կյանքի պրոբլեմների լուծման մեջ է: Քրիստոսը չի ընդունվում որպես հավիտենական կյանք: Այստեղ օգտագործվում և չարաշահվում է մարդու մոլորված, խաբված լինելու փաստը, այսինքն՝ այն, որ եթե իր մարդկային պրոբլեմները լուծվեն, ինքը կլինի երջանիկ: Եվ մարդիկ դրան են ձգտում տարիներով, դարերով: Իսկ ո՞րն է Աստծու վկայությունը:

Սիրելիներ, Աստծու վկայությունը մեզ ասում է, որ հավիտենական կյանքը նա է, որ Աստված Իր Որդու՝ Քրիստոսի միջոցով Աստծու բնությունը տալիս է մարդուն: Եթե մենք հաղորդ

չլինենք աստվածային բնությանը, բոլոր պրոբլեմների լուծվելուց հետո էլ կձանձրանանք: Երբ Հիսուսը խոսում էր սամարացի կնոջ հետ, ասում էր նրան, որ այս աշխարհում ինչ ջուր էլ խմի, միևնույնն է, նորից ծարավելու է: Եվ ահա մարդը ծարավ է, և ջուր չկա: Ըստ բժշկների՝ աշխարհում ամենասարսափելի բանը ծարավն է: Բայց Հիսուսը մեզ ասում է, որ կա մի ջուր, որից հետո մարդը այլևս չի ծարավի: Դա այն Կենաց Ջուրն է, որն առաջարկում է մեզ Հիսուսը, և այդ ջուրը մեր ներսում կդառնա աղբյուր, որը կբխի հավիտենական կյանքի համար: Այսինքն՝ եթե Աստծու բնությանը հաղորդ չլինենք, միևնույնն է, ինչ իրադրություն էլ ուզում է լինի՝ մենք նորից ծարավելու ենք: Սա նշանակում է՝ կյանքի պրոբլեմները լուծվելուց հետո մարդը վարժվում է այդ վիճակին և նորից սկսում է ձանձրանալ և ապրել նույն հոգեկան դատարկությունը: Այսինքն՝ մենք տեսնում ենք, որ կյանքը այդտեղ չի: Բայց մարդը, գալով Աստծուն, ցավոք, չի ուզում Աստծուն տեսնել որպես Կյանք: Նա Աստծուն ուզում է տեսնել որպես մի ուժ, մի գործություն, որը կծառայի իր մարդկային պրոբլեմները լուծելու համար: Հիվանդ ենք՝ Աստված բժշկի, սոված ենք՝ հաց տա, խնդիր ունենք՝ լուծի: Կարծես թե ամեն ինչ իր տեղում է: Բայց այսպես մտածող ու այսպես ապրող մարդիկ Աստծուն ստախոս են համարում:

Սիրելիներ, Աստծու վկայությունը սա է. ով որ չի հավատում, որ կյանքը Որդու մեջ է, այլ հավատում է, որ կյանքը մարդկային պրոբլեմները լուծելու մեջ է, նա չի հավատում Աստծու վկայությանը: Եվ շատ ցավալի է, որ մարդու ներսում հավատքի փոփոխություն չի կատարվում: Մենք պետք է հստակ առանձնացնենք, թե Աստված ի՞նչ է արել, ի՞նչ է պատրաստ մեզ համար անելու և մարդուց ի՞նչ է պահանջում: Մարդու մեջ պետք է տեղի ունենա հավատքի փոփոխության հրաշքը: Եվ եթե մարդու ներսում հավատքի այդ փոփոխությունը տեղի չի ունենում, նշանակում է նա մերժում է Քրիստոսին որպես Կյանք, ու Աստծուն հնարավորություն չի տալիս իրեն փրկելու: Նա սիրում է խավարը և մնում է հավիտենապես Աստծուց բաժանված: Եթե մարդը սիրում է խավարը, նա չի ցանկանում գալ Աստծուն, Աստծու կյանքը իրեն չի հետաքրքրում, Որդին իրեն չի հետաքրքրում, այլ հետաքրքրում է Հոր գործությունը: Կյանքը նրան հետաքրքիր չէ, քանի որ նա իր համար կյանք ունի, և իրեն այլևս պետք չէ Աստծու մասին որևէ խոսք: Այդ պատճառով էլ, երբ Հիսուսը խաչված էր, Կյանքը ամբողջությամբ արհամարհվում էր: Հիսուսը խնդրում էր Հորը, որ Նա ների մարդկանց, Նրա մեջ խոսում էր աստվածային Կյանքը, բայց ժողովուրդը բացարձակապես ուշադրություն չէր դարձնում Նրա աստվածային Կյանքի

Թուրքա 2019թ., № 7 (113)

խոսքերին: Իսկ ինչի՞ն էր ուղղված նրանց ուշադրությունը՝ նրան, որ երկրաշարժ եղավ, արևը խավարեց, բոլոր գործությունները շարժվեցին: Նրանք Կյանքին նայելով՝ տեսնելով տեսնում ու չէին տեսնում, այլ արհամարհում էին: Աստված ուզում է, որ մեր սրտում ինչ-որ մի բան շուռ գա, որ մենք ոչ թե հավատանք, որ մեր մարդկային խնդիրների լուծման մեջ է մեր կյանքն ու հոգու ուրախությունը, այլ՝ միայն ու միայն աստվածային բնությանը հաղորդ լինելու մեջ: Մեր ներսում պետք է լինի հավատքի այսպիսի փոփոխություն, իսկ եթե ոչ՝ ստացվում է, որ մենք Աստծու Խոսքին ասում ենք «ոչ»։ և Աստծուն էլ հանում ենք ստախոս: Եվ եթե Աստծու Խոսքը մենք համարենք սուտ, այլևս այդ խոսքին մենք արժեք կտա՞նք: Եվան, հավատալով սատանայի խոսքին, մտածեց, որ ինչ-որ կարևոր, ինչ-որ լավ բան Աստված իրենից պահել է: Նա չհավատաց Աստծու ասածին և մտածեց, որ Աստված ճիշտ չի ասում իրեն: Եվ այս պրոցեսը բերում է նրան, որ մարդու ներսում չի կատարվում հավատքի փոփոխության հրաշքը, ու նա մերժում է Որդուն:

Մենք շատ հաճախ ենք մեր կյանքում հանդիպում բազում օրինակների: Մենք տեսնում ենք, որ տան մեծ երեխան խանդում է, նախանձում է իրենից ավելի փոքրին, նա անդադար պահանջում է, որ ծնողները իրեն ավելի շատ ուշադրություն դարձնեն: Նույնիսկ այդ փոքրիկ երեխայի հա-

վատքը այն է, որ ինքը լինի սիրված և միշտ իրեն ավելի ավելի բարձր համարեն, ու ինքը լինի ուշադրության կենտրոնում:

Ես մի օր մի եղբոր հարց տվեցի և ասացի, չէ՞ որ մարդու պահվածքը շատ խաբուսիկ է: Մարդը կարող է իր խոնարհության տակ մեծ հպարտություն քաղել, հեզության տակ՝ մեծ ամբարտավանություն, նա կարող է ամեն բան այնպես խառնել իրար, որ դիմացինը չհասկանա՝ նա իրո՞ք քրիստոնյա է, թե՞ ոչ: Եղբայրը ինձ պատասխանեց, որ այն մարդը, որն իսկապես քրիստոնյա չէ, հետևում է ռուս կալվածատիրոջ վարդապետությանը, որ հայտնի է մեզ պատմությունից: Կալվածատերն ուներ մի սովորություն՝ ամեն երեկո իր գյուղացիներին ծեծում էր: Դրանք այն գյուղացիներն էին, ովքեր այդ օրը ճանապարհին հանդիպել էին իրեն: Դրանցից մի մասը իրեն բարևել էին, իսկ մյուս մասը՝ ոչ: Նա իր նկատմամբ այդ երկու վերաբերմունքն էլ համարում էր հավասարաչափ վիրավորական: Նա համարում էր, որ այն գյուղացիները, ովքեր իրեն բարևել էին, իրենցից ոչինչ չեն ներկայացնում, որ իրավունք ունենան իրեն բարևելու, իսկ ովքեր էլ չէին բարևել, մտածում էր, որ իրեն ատում են ու արհամարհում, և այդ պատճառով էլ իրեն չեն բարևել: Եվ այդ երկու խմբին էլ նա անդադար ծեծում էր: Սա նշանակում է, որ մենք պետք է նայենք մարդուն, թե ինչ է նա

անում իր կյանքում: Եթե նա հանդիպում է իրենից ավելի ցածր կանգնած մարդկանց, ապա նրանց վերևից է նայում, նրանց հետ խոսում է գոռգոռալով, նրանց մեղադրելով, նրանց արած թե՛ լավ, թե՛ վատ արարքները նրան չեն գոհացնում, նա ամեն առիթ օգտագործում է նրանց ցածրացնելու համար, որպեսզի ինքը դրանով ավելի բարձր տեսնի իրեն, և դրանով իր հոգին կշտանա: Եվ սա շատ ժամանակ, ցավոք սրտի, հենց մեր առօրյա կյանքն է:

Եթե մենք հետևենք մարդու խոսքերին, ապա կտեսնենք, որ նա խոսում է իրենից ու իր փառքն է փնտրում: Նա չի ասում, որ իր մեջ եթե մի դրական բան էլ կա, ապա Աստծուց է. իսկ ամեն մի բացասական բան իր մեղքի բնության արտահայտությունն է: Նա դա երբեք չի հիշում և առավել ևս այդ մասին չի խոսում: Այն մարդը, որն Աստծու կյանքը չունի իր մեջ, անիրավ է ու ոտնահարում է դիմացինի իրավունքը, ֆիզիկապես նրան չի սպանում, բայց հոգեպես նրան ոչնչացնում է և բոլորովին կապ չունի, թե ի՞նչ է արել դիմացինը՝ նա կարող է և՛ բարևել, և՛ չբարևել, միևնույնն է, մարդը միշտ հակառակվելու է նրան, որովհետև փառքի սով է զգում: Եվ այդ ամենը հասկանալով՝ մենք պետք է գոհանանք և անդադար փառք տանք մեր Տիրոջը, որ մենք կարող ենք հանդիպել Նրան ու մեր սրտի դուռը բացել: Նա ներս կմտնի ու մեզ հետ ընթրիք կանի, երկնքից իջած հացը կուտենք, և մեր

հոգին կկշտանա երկնային հացով, ու մենք կարիք չենք ունենա խոզի լափը ուտելու:

Եվ սա մեծ հրաշք է, որ մարդու ներսում կատարվում է հավատքի փոփոխություն: Այդ մարդը ազատվում է մարդկային փոխհարաբերությունների ստրկությունից: Չէ՞ որ Հիսուսը խոստացել է, որ եթե Որդին մեզ ազատ անի, ապա մենք ճշմարտապես ազատ կլինենք: Երբ մեր հավատքը մեր ներսում ուղղվում է, առաջանում է սուրբ հավատք: Դա այն հավատքն է, որի դեպքում մարդու ուրախությունն ու կյանքը մարդ-Աստված հարաբերության մեջ է, այլ ոչ թե մարդ-մարդ հարաբերության մեջ: Եվ այդ մարդու վարքը շատ պարզ է լինում: Եվ երբ նրան հարցնում են, թե նա ի՞նչ պրոբլեմ ունի, նա պատասխանում է, որ նախկինում, երբ ինքը աղոթում էր, վայելում էր Աստծու ներկայությունը, իսկ հիմա այդպես չէ, և դա նրա ամենամեծ պրոբլեմն է: Նրա հոգու կարիքը ու պակասը այն է, որ ինքը հաղորդ լինի Աստծու սիրուն:

(Հարունակելի)
Հրայր Ամիրբեկյան

Թուրքա 2019թ., ՇՆ 7 (113)

ԼԵՌԱՆ ԵՐԿՈՒ ԿՈՂՄԸ

Սաուղ լեռանը այս կողմեն կ'երթար, Դաւիթ ալ իր մարդոցմով
լեռանը անդիի կողմեն կ'երթար:
Ա Թագ. 23:26

Մեր օրերում զարմանալի է թվում այն, որ գնալով ավելի շատ մարդիկ (նույնիսկ հավատացյալներ), Աստծու երկայնամտությունը ընդունում են որպես իրենց կատարած մեղքերի նկատմամբ Աստծու կողմից դրսևորվող ներողամտություն:

Ես դեմ եմ եկեղեցում օրենքի գերակայությանը. համաձայն աստվածաշնչյան սկզբունքների՝ մարդկանց բնավորության փոփոխությունը պետք է սկսվի ներսից, երբ նրանք, ընդունելով Քրիստոսի թագավորությունն իրենց կյանքում, աստիճանաբար նմանվում են Նրան:

Մյուս կողմից, եթե ժամանակի ընթացքում այդպիսի փոփոխություններ չեն նկատվում ո՛չ վարքագծում, ո՛չ խոսքում, ո՛չ հանդերձանքում, ապա, ինչպես մի քարոզիչ էր ասում. «Եթե չի հաջողվում տեսնել Քրիստոսին ո՛չ դիմացից, ո՛չ կողքից, ապա կասկածներ են առաջանում, արդյո՞ք այդ քրիստոնյայի կյանքում Աստծու կյանքը կա»:

Բայց, «Եւ Սաուղ լեռանը այս կողմեն կ'երթար, Դաւիթ ալ իր մարդոցմով լեռանը անդիի կողմեն կ'երթար» (Ա Թագ. 23:26): Նրանք երկուսն էլ նույն լեռն էին բարձրանում, սակայն տարբեր ճանապարհներով էին գնում: Այդ ժամանակ Սավուղը միայն Իսրայելի անվանական թագավորն էր, իսկ Դավիթը՝ ճշմարիտ:

Սավուղն Աստծուն անհնազանդ լինելու պատճառով Աստծուց մերժված էր, իսկ Դավիթն, ընդհակառակը, ընդունված:

Սավուղի ուխտադրությունն սկսվեց նրա՝ Աստծու կամքին ոչ լիակատար, ոչ ճշտորեն հնազանդվելուց, քանի որ

չէր ընդունում Նրան որպէս տերերի Տեր և թագավորների Թագավոր:

Միգուցե նա ինչ-որ ժամանակ դեռ իրեն համոզում էր, որ ամեն ինչ կորած չէ՝ աշխատելով վերացնել գահի իր մրցակցին: Բայց «Վասն զի եթէ ինքզինքնիս դատելու ըլլայինք, պիտի չդատուէինք» (Ա Կորնթ. 11:31): Այո՛, նրանք երկուսն էլ նույն լեռն էին բարձրանում, սակայն նրանք բոլորովին տարբեր կերպ ավարտեցին իրենց կյանքերը՝ Սավուղն ինքնասպան եղավ Աստծուն բոլորովին մերժած, իսկ Դավթի սերնդից, ում Աստված անվանեց «Իր սրտի համեմատ մարդ», քանի որ նա կարողանում էր կոտրվել Աստծու առաջ, ծնվեց աշխարհի Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսը:

Մի օր հանդիպեցի մի ծանոթ կնոջ, որն իրեն հավատացյալ էր կոչում: Ժամանակակից հագուկապով, շպարված դեմքով՝ նա սկսեց «ներողամտորեն» դատել այն մասին, որ որոշ եկեղեցիներում հավաքույթները «ճանճրալի են անցնում», և որ հավաքույթը պետք է անցնի կենդանի և աշխույժ մթնոլորտում:

Նրա հաճախակի և բարձրաձայն «ալելուիաների» արանքում հասցրի հարցնել, թե ինչպես է նա վերաբերվում այն բանին, որ Աստված Իրեն այլ պաշտողների է փնտրում. «Բայց ժա-

մանակ կու գայ ու հիմա ալ է, երբ ճշմարիտ երկրպագողները երկրպագութիւն պիտի ընեն Հորը՝ հոգիով ու ճշմարտութիւնով...» (Հովհ. 4:23): Նա, չիմանալով ինչ պատասխանել, շարունակեց իր ճանապարհը՝ որպէս ցտեսություն ինձ օրհնելով Աստծու անունից:

Հավատացյալներին կարող է միավորել միայն նրանց անվանումը, բայց թե ո՛վ ո՛ր ճանապարհով է գնում, արդյո՞ք մեր ապրած կյանքի յուրաքանչյուր օրը Տիրոջը կատարելապես հնազանդելու օրինակ կարող է հանդիսանալ՝ ցույց կտա ապագան:

Քանի երկրի վրա ենք, կթվա, թե բոլորս նույն ուղղությամբ ենք գնում՝ երկինք, սակայն եկե՛ք չուշանանք ստուգել ինքներս մեզ, թե որ ճանապարհով ենք գնում: Ու ստուգման մի միջոց կա՝ Աստծու Խոսքը:

Ս.Ս., «*Наши дни*», р.2317

Թարգմ. 2019թ., ՇՆ 7 (113)

ԼԱՐԻՍԱ ՔՈՒՅՐԻԿԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ես՝ Լարիսա Եսայան, ապրում եմ Աբովյան քաղաքում: 1993 թվականից հավատքի մեջ եմ: Բազմիցս տեսել եմ Տիրոջ արած հրաշքներն ու բշկությունները: Պատմեմ դրանցից մի քանիսը:

2005 թվականին ինձ մոտ շատ ուժեղ ցավեր սկսեցին: Որոշեցի դիմել բժշկի: Տեղամասային բժշկուհին ուղարկեց գինեկոլոգի մոտ: Ծննդատանը բժշկուհին զննեց ինձ և բացատրեց հիվանդության լրջությունը: Նա հայտնաբերեց արյունահոսող, աճող միոմա, որը պետք էր շտապ վիրահատել, և ասաց, որ երկու օրվա կյանք ունեմ: Իմանալով Հակատուբերկույրգային դիսպանսերի լավագույն բժիշկների մասին՝ գնացիք հետազոտության: Հետազոտող բժշկուհին նույնպես տեսավ լրջությունը և ուղարկեց Ուռուցքաբանության ազգային կենտրոն (ռենտգեն ինստիտուտ): Այդ հիվանդանոցի անունը երբևէ չեմ ցանկացել նույնիսկ լսել, այդ իսկ պատճառով էլ չգնացի: Չնայած այս քաշքշուկներին՝ ես, միևնույնն է, անընդհատ աղոթում էի: Հաջորդ օրն

առավոտյան գնացի աղոթքաժողով, այնտեղ աղոթք արեցինք և Ջանիկ եղբորը խնդրեցի, որ կիրակնօրյա ժողովին միաբան հոգս դնեն և աղոթեն ինձ համար: Վերջում՝ աղոթքաժողովից հետո, մնացինք ես ու քույրերից մեկը և նորից հավատքով աղոթեցինք: Աղոթքի ժամանակ ես տեսիլք տեսա, թե ինչպես մարմնիցս մի մուկ, սայլով լծված, վախենալով փախչում էր, իսկ սայլի մեջ մի մեծ սև գունդ կար: Շարունակում էի անդադար աղոթել և Տիրոջ կամքը խնդրել ամեն ինչում: Եվ, այնուամենայնիվ, երկուշաբթի օրը պետք է գնայի վիրահատության, քանի որ պայմանավորվել էի բժշկուհու հետ: Բայց մեզ հայտնեցին, որ այդ օրը բժշկուհին ձեռքի կոտրվածք է ստացել, և ես իսկույն հասկացա, որ վիրահատության գնալը Տիրոջ կամքը չէր: Մի քույրիկ ևս տեսիլք էր տեսել, թե ինչպես Հիսուսը, ձեռքը մեկնած, մաքրում է իմ մարմնի ախտերը: Ինքնագագոողությունս հեզհետե սկսեց լավանալ: Որոշ ժամանակ անց հետազոտության համար գնացինք տարբեր հիվանդանոցներ՝ Գրիգոր

Լուսավորիչ, Հանրապետական, Մի-
քայելյան...: Ոչ մի հետք այդ հիվան-
դությունից չէր մնացել: Տերը բժշկեց
ինձ: Փառք եմ տալիս իմ Տիրոջը՝
Հիսուսին:

* * *

Երկու տարի առաջ էր՝ 2017 թվա-
կանի դեկտեմբերի 15-ին, մոտենում էր
Նոր տարին: Մուտքի դռան շորը
կողքից պոկվել էր, վերցրի, որ կարեմ:
Ուժ տվեցի մատներիս, ահավոր ցավ
զգացի: Մատներիս երակներն ու ջլերը
բորբոքվեցին, ցավին չէի դիմանում:
Գնացի բժշկի: Բժիշկը նայեց, թրջոց-
ներ նշանակեց և ձեռքս շինայի վրա
կապեց: Ասաց, որ տասը օր պահեմ
անշարժ և անընդհատ մերսեմ: Տասն
օր հետո ավելի վատացա, բժիշկն
ուղարկեց ռենտգեն հետազոտության:
Ռենտգենից հետո ուղարկեցին վիրա-
հատության: Իսկ ես անընդհատ
գոհանում էի Աստծուց և աղոթում: Ես
հիպերտոնիկ հիվանդ էի, և վիրահա-
տությունը ռիսկային էր, քանի որ
ճնշումս բարձրանում էր մինչև 180-
220: Բժիշկը դեղ նշանակեց, որպեսզի
մինչև վիրահատվելը ճնշումս կարգա-
վորվի: Սակայն ո՛չ ես, ո՛չ ամուսինս
համաձայն չէինք վիրահատությանը,
որովհետև ֆիզիոթերապիան անգամ
հակացուցված էր:

Այդ ընթացքում քույրիկներից մեկի
տված գրքույկից մի վկայություն կար-

դացի. մի քույրիկի երեխան ծանր
հիվանդանում է (արյան քաղցկեղ), և
քույրիկը հիշում է, որ Աստծու Խոսքում
գրված է. «Եթե ձեզանից մեկը հիւանդ
է, թող եկեղեցու երեցներից կանչե, որ
նորա վերայ աղօթք անեն, նորան
խղով օծեն Տէրոջ անունովը» (Հակո-
բոս 5.14): Քույրիկը եղբայր է կանչում,
որ աղոթք անի: Երբ եղբայրը աղոթքի
մեջ ասում է, որ Հիսուսի անունով մեր-
ժում է հիվանդությունը, քույրիկն այդ
պահին երեխային գրկած է լինում և
հասկանում է, որ երեխան բժշկվել է:

Վկայությունն ընթերցելուց հետո
մի գործություն իջավ վրաս, և ես հա-
վատքով Հիսուսի անունով ասացի, որ
մերժում եմ այդ հիվանդությունը: Այդ
պահից ես զգացի, որ ոչ մի ցավ չունեմ
մինչև այսօր: Փառք իմ Տիրոջը:

Ես առավոտյան վազեցի աղոթքա-
ժողով՝ վկայելու, որովհետև բոլոր քույ-
րերս ու եղբայրներս միաբան աղոթք
էին անում ինձ համար:

Փառք իմ Տիրոջը, որ ես ունեմ Իրեն՝
իմ Կյանքին, իմ Հույսին ու իմ Տիրոջը:

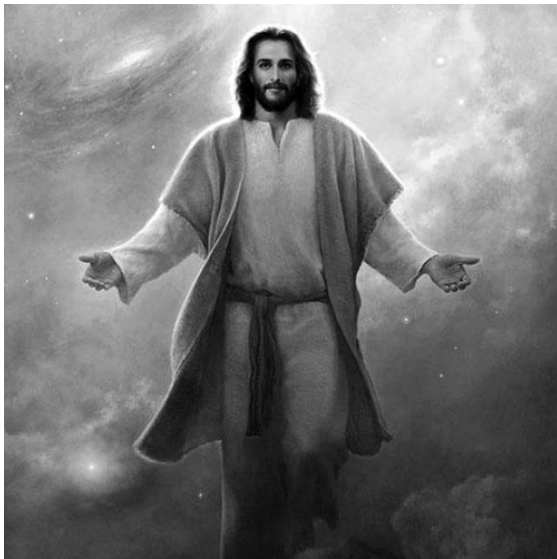
Լարիսա քույրիկ, ք.Արմավյան

Երկու 2019թ., ԾՆԴ (113)

ՄԱՆՅԱ ՔՈՒՅՐԻԿԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

1993 թվականին շատերը այցելության էին գալիս մեր տուն, որովհետև ես մահամերձ էի: Բժիշկներն ինձ հուսահատ վիճակում տուն էին ուղարկել, քանի որ գնալով ավելի էի վատանում: Մի օր աղջկաս դասընկերը եկավ մեր տուն և սկսեց Աստծու Խոսք վկայել: Ես մեծ հավատքով լսում էի՝ քաջ գիտակցելով, որ ինձ մահն էր սպառնում: Սկսեցի հաճախել եկեղեցի, Տերն այցելեց ինձ, և ես բժշկվեցի:

Մի օր էլ ոտքս խփել էի երկաթգծին, արդյունքում ոտքս սկսել էր բորբոքվել, բորբոքումը սևանալով բարձրանում էր թաթից մինչև կրունկի վերին մասը: Բոլորն ստիպում էին, որ գնամ բժշկի:

Եղբայրներից մեկը եկավ մեր ամառանոց և հորդորեց.

- Բժշկին էլ է Աստված ստեղծել, դիմի՛ր բժշկի:

Նրա գնալուց հետո աղոթեցի.

- Տե՛ր Աստված, ամբողջ կյանքս բժիշկների ձեռքն եմ ընկել՝ գլխացավ (միգրեն), թունավոր խալիպ, սրտի ներոզ, ճնշում, աղային կուտակում, լեղապարկի ու հաստ աղիքի ներքին թրոմբ. մի խոսքով՝ համարյա առողջ օրգան չունեմ, խնդրում եմ, ի՛նչ Աստված, թե վերցնելու ես՝ պատրաստ եմ Քեզ մոտ գալու, եթե ոչ՝ փառքդ ցո՛ւյց տուր:

Եվ ոտքիս վրայի բորբոքումից հետք անգամ չմնաց:

Իսկ երբ ձեռքս մնացել էր գնացքի դռան արանքում ու լրիվ ճգնվել էր, Աստված Իր ողորմությունը ցույց տվեց նաև այդ ժամանակ:

Նոր էի հավատքի մեջ և Աստծու փառքը պատմելով ման էի գալիս: Այդ ժամանակ շատ էի նիհարել, և երբ ծանոթներս հանդիպում էին, բոլորն այս հարցն էին տալիս.

- Այդ ի՞նչ օրն ես ընկել:

Եվ ես աղոթեցի. «Տե՛ր Աստված, ես

շատ վատ են զգում, որ այդ հարցն ինձ տալիս են»։ Մեկ էլ մի գործություն իջավ վրաս և ասաց. «Ձավա՛կս, էլ դու առաջվա Մանիկը չես, այլ՝ նոր, վերստին ծնված Մանիկը, և դու Ինձ այդպես ես հաճելի, սրանից հետո ոչ թե աշխարհին պետք է դուր գաս, այլ Ինձ»։

Տիրոջ ողորմություններն անթիվ, անհամար են մեր կյանքում, ինչպես նաև այս մեկը, երբ տղայիս իններորդ երեխան պետք է ծնվեր։ Բժիշկները թե՛

Արովյանում և՛ թե Մարգարյան հիվանդանոցում ասում էին, որ երեխան նորմալ չէ, պետք է հեռացնել, բայց մենք չհամաձայնեցինք։ Եվ ես անդադար աղոթում էի. «Տե՛ր, Զեզ համար անհնար չէ, որ նորմալ երեխա պարգևես»։ Եվ Տերը գեղեցիկ, առողջ աղջիկ պարգևեց, որն արդեն երեք տարեկան է։ Փառք մեր Աստծուն Իր հրաշագործության համար։

Մանյա քույրիկ, ք.Արովյան

ՄԱՆ ԿԱՆ ԱՂՈԹՔԸ

Երբ ես փշալարերից այն կողմ կրում էի իմ պատիժը, շատ անկարգ էի և ոչ մի բարի բան չէի սպասում կյանքից։ Սպասում էի միայն բանտից ազատմանը։ Եվ բոլորովին անսպասելի այնպես ստացվեց, որ ինձ ազատեցին նախատեսվածից մեկ տարի շուտ՝ օրինակելի պահվածքի և լավ աշխատանքի համար։

Եվ ահա ես տուն վերադարձա անսպասելի՝ մի ամբողջ տարի շուտ։ Մի երեկո, իմ հնգամյա դստեր սենյակի կողքով անցնելիս հանկարծ նկատեցի, որ մինչև քնելը նա իր մահճակալի մոտ ծնկած ինչ-որ բաներ է շշմջում։ Ես կնոջս հարցրի, թե ինչ է կատարվում մեր փոքրիկի հետ։

Եվ նա պատասխանեց, որ մեր

դուստրը արդեն մեկ տարի շարունակ ամեն օր աղոթում է ու իր աղոթքի մեջ նաև խնդրում, որ Աստված հրաշք անի՝ իր հայրիկը շուտ ազատվի բանտից։

Թե ինչ էր խնդրում նա Աստծուց հենց այդ երեկո՝ ես չգիտեմ, բայց մինչ այժմ զարմացած եմ այն հրաշքից, որ Աստված արեց իմ կյանքում մեր 5 տարեկան դստեր աղոթքի շնորհիվ։

Վիկտոր

Ծովա 2019թ., № 7 (113)

Ո՞ՒՄ ԵՆՔ ՄԵՆՔ ՆԱՅՈՒՄ

«Նայենք Հիսուսին՝ հավատի գորագլխին, այն կատարելագործողին, որն իր առաջ դրված ուրախության համար հանձն առավ խաչը, արհամարհեց ամոքը և նստեց Աստծու աթոռի աջ կողմում» (Եբր. 12:2):

Մի երիտասարդ մոտենում է հովվին և ասում.

- Ես այլևս չեմ գալու եկեղեցի:

- Բայց ինչո՞ւ,- հարցնում է հովիվը:

- Ես տեսա, թե ինչպես քույրերից մեկը անվայել ձևով խոսեց մյուսի հետ: Շատերը ծառայության ժամանակ իրենց հեռախոսներին էին մայում, և սա դեռ ամենը չէ,- ասում է երիտասարդը:

- Լավ, բայց մախքան դու կհեռանաս, ինձ մի լավություն արա: Վերցրո՛ւ մեկ բաժակ ջուր և անցի՛ր եկեղեցով երեք անգամ՝ փորձելով մեկ կաթիլ ջուր իսկ չթափել: Դրանից հետո դու կարող ես հեռանալ:

Երիտասարդը մտածում է, որ դա չափազանց հեշտ հանձնարարություն է:

Նա ջրով լի բաժակը ձեռքին երեք անգամ շրջում է եկեղեցում, ինչպես հովիվը խնդրել էր:

Երբ ավարտում է, մոտենում է հովվին և ասում, որ կատարեց այն, ինչ իրեն խնդրել էր:

Հովիվը հարցրեց.

- Եկեղեցում ի՞նչ տեսար, նկատեցի՞ր որևէ մեկի անվայել պահվածքը, դու նկատեցի՞ր՝ ինչպես են մարդիկ զբաղվում հեռախոսներով:

- Ո՛չ, պատասխանում է երիտասարդը:

- Գիտե՞ս ինչու,- հարցնում է հովիվը:

- Ինչո՞ւ:

- Քանի որ դու կենտրոնացած էիր քո գործի վրա, որպեսզի այնպես քայլես, որ ջուրը չթափես և ոչ ոքի չանհանգստացնես: Նույնը մեր կյանքում է կատարվում: Երբ մեր ուշադրությունը կենտրոնացած է մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի և Նրա հետ մեր կյանքը ապրելու վրա, մենք ժամանակ չենք ունենում տեսնելու մարդկանց սխալները: Եթե եկել ես Աստծուն փնտրելու, ապա ճիշտ ընտրություն ես կատարել

ՄԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂ

Աստված սիրում է քեզ եւ ուզում է, որ հավատաս Իրեն ու փրկություն ունենաս: Այդ մասին **Հովհաննոս 3:16**-ում կարդում ենք.

«Որովհետեւ Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն ւրվեց, որ ով Նրան հավատա չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե ուզում ես մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն եւ Նրա Խոսքին, կարող ես դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան

Ավան	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Զեյթուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Ալոյիյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան Վարդան
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

Շրջաններ

Արմավյան	094-34-75-91	Զաքարյան Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վալերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Սկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Թուխտյան Ստյոպա
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Միեր
Ճամբարակ (Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան Մարտուն
Սևան	093-48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոլիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

ՀԱՎԱՏՈՒՄ ԵՍ ՀԻՍՈՒՍԻ ՎԵՐԱԴԱՐՉԻՆ

Սիրտերնիդ չխռովի. Աստուծոյ յաւատացէք, ինձի ալ հաւատացէք: Իմ Հօրս տունը շատ բնակարաններ կան. ապա թէ ոչ՝ ես ձեզի պիտի ըսէի, Հիմա կ'երթամ ու ձեզի տեղ կը պատրաստեմ: Եւ եթէ երթամ ու ձեզի տեղ պատրաստեմ, նորէն կու գամ և ձեզ քովս կ'առնեմ, որպէս զի ուր ես եմ՝ դուք ալ իոն ըլլաք:

Հովհ. 14:1-3

Ուստի համբերող եղէք, եղբայրներ, մինչև Տէրոջը գալուստը:

Հակոբոս 5:7

Տէրը ինք ազդարարութեան հրամանով, հրեշտակապետին ձայնովը ու Աստուծոյ փողովը երկինքէն պիտի իջնէ, և Քրիստոսով մեռածները առաջ յարութիւն պիտի առնեն: Ետքը մենք ալ որ ողջ մնացած ենք՝ անոնցմով մէկտեղ պիտի յափշտակուինք ամպերով Տէրոջը առջև ելլելու օդին մեջ, և այնպէս յափտեան Տէրոջը հետ պիտի ըլլանք: Ուստի մէկզմէկ մխիթարեցէք այս խօսքերով:

Ա ԹԵՍ. 4:15-17

Ահա ամպերով կու գայ, ու ամէն աչք պիտի տեսնէ զանիկա:

Հայտնություն 1:7

Այո, շուտով կու գամ ես (Յիսուս):

Հայտն 22:20